स मां न च्यावयेत्स्थानात्तं वै गत्वाप्रलोभय । चर तस्य तपोविघ्नं कुरु मेऽविघ्नमुत्तमं ।
रूपयौवनमाधुर्य्यचेष्टितस्मितभाषितैः । लोभयित्वा वरारोहे तपसस्तं निवर्त्तय । २९२०
॥ मेनकोवाच ॥ महातेजाः स भगवांस्तथैव च महातपाः । कोपनश्च तथाह्येनं जानाति भगवानपि ।
तेजसस्तपसश्चैव कोपस्यच महात्मनः । त्वमप्युद्विजसे यस्य नोद्विजेयमहं कथं ।
महाभागं वशिष्ठं यः पुत्रैरिष्टैर्व्ययोजयत् । क्षत्रजातश्च यः पूर्व्वमभवद्ब्राह्मणो बलात् ।
शौचार्थं यो नदीं चक्रे दुर्गमां बहुभिर्जलैः । यांतां पुण्यतमां लोके कौशिकीति विदुर्जनाः ।
बभार यत्रास्य पुरा काले दुर्गे महात्मनः । दारान्मतङ्गो धर्म्मात्मा राजर्षिर्व्याधतां गतः । २९२५
अतीतकाले दुर्भिक्षे अभ्येत्य पुनराश्रमं । मुनिः पारेति नद्या वै नाम चक्रे तदा प्रभुः ।
मतङ्गं याजयाञ्चक्रे यच प्रीतमनाः स्वयं । त्वञ्च सोमं भयाद्यस्य गतः पातुं सुरेश्वर ।
चकारान्यञ्च लोकं वै क्रुद्धो नक्षत्रसम्पदा । प्रतिश्रवणपूर्व्वाणि नक्षत्राणि चकार यः । गुरुशापहतस्यापि त्रिशङ्कोः
शरणं ददौ ।
एतानि यस्य कर्म्माणि तस्याहं भृशमुद्विजे । यथाऽसौ न दहेत् क्रुद्धस्तथाज्ञापय मां विभो ।
तेजसा निर्दहेल्लोकान् कम्पयेद्धरणीं पदा । संक्षिपेच महामेरुं तूर्णमावर्त्तयेद्दिशः । २९३०
तादृशं तपसा युक्तं प्रदीप्तमिव पावकं । कथमस्मद्विधा नारी जितेन्द्रियमभिस्पृशेत् ।
ऊताशनमुखं दीप्तं सूर्य्यचन्द्राक्षितारकं । कालजिह्वं सुरश्रेष्ठ कथमस्मद्विधा स्पृशेत् ।
यमश्च सोमश्च महर्षयश्च साध्या विश्वे वालिखिल्याश्च सर्व्वे । एतेऽपि यस्योद्विजन्ते प्रभावात्तस्मात्कस्मान्मादृशी नोद्विजेत ।
त्वयैवमुक्ता च कथं समीपमृषेर्नगच्छेयमहं सुरेन्द्र । रक्षान्तु मे चिन्तय देवराज यथात्वदर्थं रक्षिताऽहं चरेयं ।
कामन्तु मे मारुतस्तत्र वासः प्रक्रीडितायां विहृणोतु देव । भवेच्च मे मन्मथस्तत्र कार्य्ये सहायभूतस्तु तव प्रसादात् । २९३५
वनाच्च वायुः सुरभिः प्रवायात्तस्मिन्काले तमृषिं लोभयन्त्याः । तथेत्युक्त्वा विहिते चैव तस्मिंस्ततो ययौ साश्रमं कौशि
कस्य ।
इत्यादिपर्व्वणि सम्भवपर्व्वणि शकुन्तलोपाख्याने एकसप्ततोऽध्यायः ॥ ७१ ॥
॥ कण्व उवाच ॥ एवमुक्तस्तया शक्रः सन्दिदेश सदागतिं । प्रातिष्ठत तदा काले मेनका वायुना सह ।
अथापश्यद्वरारोहा तपसा दग्धकिल्बिषं । विश्वामित्रं तप्यमानं मेनका भीरुराश्रमे ।
अभिवाद्य ततः सा तं प्राक्रीडदृषिसन्निधौ । अपोवाह च वासोऽस्या मारुतः शशिसन्निभं ।
साऽगच्छत्त्वरिता भूमिं वाससदभिलिप्सती । स्मयमानेव सव्रीडं मारुतं वरवर्णिनी । २९४०
पश्यतस्तत्र तत्रर्षेरप्यग्निसमतेजसः । विश्वामित्रस्ततस्तां तु विषमस्थामनिन्दितां ।
दृष्ट्वा वाससि संभ्रान्तां मेनकां मुनिसत्तमः । अनिर्देश्यवयोरूपामपश्यद्विवृतां तदा ।
तस्या रूपगुणान् दृष्ट्वा स तु विप्रर्षभस्तदा । चकार भावं संसर्गात्तया कामवशं गतः ।
न्यमन्त्रयत चाप्येनां सा चाप्येकदनिन्दिता । तौ तत्र सुचिरं कालमुभौ व्यहरतां तदा ।
रममाणौ यथाकामं यथैकदिवसं तथा । जनयामास स मुनिर्म्मेनकायां शकुन्तलां । २९४५